

Afectes i desafectes

En el seu teòric [missatge institucional](#) de l'Onze de setembre —més propi d'un dirigent no ja del PSc, sinó del PsoE— José Montilla ens convidava als catalans i catalanes a recobrar “el sentiment d'afecte” amb l'estat espanyol “i les seves institucions” que el Tribunal Constitucional “havia malmès”. Ho feia plagiant literalment part del text de la [carta als alcaldes i alcaldesses de Catalunya](#) que ell mateix els havia enviat dies abans. Tot sembla indicar que el redactor d'ambdós textos va voler començar la festivitat de la Diada abans d'hora...

Tanmateix, aquesta duplictat no superaria el nivell de l'anècdota —més quan, al cap i a la fi, en la seva campanya electoral prometé “fets i no paraules”— si no fos per les connotacions que una tal insistència revelen. En un país normal, hom entén que els polítics, i més quan es presenten a les eleccions al seu Parlament, el primer en que han de pensar és en defensar els interessos de la seva terra, posant-los per davant de qualssevol altres. Amb major raó quan es forma part del Govern. I no diguem, ja, quan se'l dirigeix.

Per contra, la visió de Montilla és exactament la contrària: la seva prioritat no és pas defensar la nació catalana —que els magistrats del Tribunal Constitucional, escollits interessadament pel seu partit i el PP, convertiren en paper d'estrassa— sinó l'única, gran i lliure nació espanyola! En comptes d'incentivar-nos a recobrar la dignitat i la consciència que com a poble ens mereixem, a mostrar-nos fermes quan ens ataquen, a viure dempeus quan pretenen agenollar-nos, el secretari general del PSc ens recomana recobrar “el sentiment d'afecte (...) en relació amb Espanya”.

Assegura que la pèrdua d'aquest afecte que sentien “molts milers de catalans” vers l'estat espanyol és “una situació gens positiva que ens hem d'esforçar per superar”. Des del seu punt de vista *regional*, la “situació gens positiva” —els assessors montillans saben bé que cal defugir termes amb denotacions negatives— que patim no ve provocada per la indignant, ofensiva i humiliant mutilació que l'estat espanyol i les seves institucions han infringit a l'Estatut, convertint-lo quasi en paper mullat, sinó per la pèrdua d'afecte envers la *madre patria* que ha produït.

Que un restrictiu, unitarista i limitador Tribunal Constitucional hagi dictaminat que no som una nació, que el català no és “jurídicament exigible”, que els nostres drets històric tenen només un pur caràcter ornamental, i que no tenim cap mena de capacitat decisòria no és rellevant, ni provoca una “situació gens positiva”... El que la provoca és que “molts milers de catalans” hagin perdut l'afecte per l'estat espanyol com a conseqüència d'aquests petits retocs, d'aquest 10 % insignificant del text estatutari que Rodríguez Zapatero, *l'amic de Catalunya*, indicà que s'havien limitat a retallar!

Estem, doncs, de nou ponts de diàleg amb l'estat espanyol, per més que les seves institucions hagin dinamitat els que fa 35 anys hem procurat anar bastint! Seguim dialogant amb aquells que només monologuen! Seguim esforçant-nos, com proposa José Montilla, en superar aquesta “situació gens positiva” mostrant el nostre afecte per aquells que no ens volen tal com som sinó tal com són ells —i voldrien que fóssim.

No fos cas que, comprensius i generosos com són, ens vulguin considerar altra vegada *desafecta* a la *Unidad de destino en lo universal* espanyola! O el que és el mateix, a aquesta integritat territorial que les Forces Armades espanyoles tenen la *missió* de garantir.

divendres, 17 de setembre del mxx

© Cesc Serrahima 2010
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

